

C-758/19 - 1

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

C-758/19 - 1

Υπόθεση C-758/19

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

16 Οκτωβρίου 2019

Αιτούν δικαστήριο:

Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών (Ελλάδα)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

18 Ιουνίου 2019

Ενάγων:

OH

Εναγόμενος:

ID

Η εγγραφή στο πρωτόκολλο του Δικαστηρίου φέρει τον αριθμό <u>1131027</u>	
Λουξεμβούργο, 17. 10. 2019	Κατ' εντολή, Του Γραμματέα
Τηλεαντίγραφο e-mail:	
Κατατέθηκε στις <u>16.10.2019</u>	Roberto Schiano Υπάλληλος διοικήσεως

[OMISSIS]

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

[OMISSIS]

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 10η Ιανουαρίου 2019 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: OH [OMISSIS], κατοίκου Αθηνών, [OMISSIS]

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΜΕΝΟΥ: ID [OMISSIS], κατοίκου Κηφισιάς-Αττικής [OMISSIS].

[σελ. 2 του πρωτοτύπου] Ο ενάγων ζητεί να γίνει δεκτή η από 13.09.2017 αγωγή του, [OMISSIS]. [διαδικαστικά ζητήματα]

[OMISSIS]

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 343 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Ένωση απολαύει, στην επικράτεια των κρατών μελών, των αναγκαίων προνομίων και ασυλιών για την εκπλήρωση της αποστολής της, υπό τους όρους που καθορίζονται στο πρωτόκολλο της 8^{ης} Απριλίου 1965 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το αυτό ισχύει για την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα και την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων. Περαιτέρω, στο άρθρο 11 του πρωτοκόλλου της 8ης Απριλίου 1965 περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που είναι σήμερα προσαρτημένο στη Συνθήκη ως Πρωτόκολλο υπ' αριθμ. 7, ορίζεται ότι στην επικράτεια κάθε κράτους μέλους και ανεξαρτήτως ιθαγένειας, οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης: α) απολαύουν ετεροδικίας για πράξεις στις οποίες προέβησαν, συμπεριλαμβανομένου του προφορικού ή γραπτού λόγου, ενεργώντας υπό την επίσημη ιδιότητά τους, με την επιφύλαξη της εφαρμογής των διατάξεων των που αφορούν, αφενός μεν τους κανόνες περί ευθύνης των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού έναντι της Ένωσης, αφετέρου, δε, περί της αρμοδιότητας του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης επί των διαφορών μεταξύ της Ένωσης και των υπαλλήλων και λοιπού προσωπικού της. Η ασυλία αυτή εξακολουθεί να ισχύει και μετά τη λήξη της θητείας τους [...]. Στο άρθρο 17 [σελ. 3 του πρωτοτύπου] του ίδιου Πρωτοκόλλου προβλέπεται ότι τα προνόμια, οι ασυλίες και οι διευκολύνσεις παρέχονται στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης αποκλειστικά προς το συμφέρον της Ένωσης και ότι τα θεσμικά όργανα της Ένωσης υποχρεούνται να άρουν την ασυλία που χορηγήθηκε σε ένα υπάλληλο ή σε οποιονδήποτε από το λοιπό προσωπικό, στις περιπτώσεις, κατά τις οποίες κρίνουν ότι η άρση της ασυλίας δεν είναι αντίθετη προς τα συμφέροντα της Ένωσης. Τέλος, στο άρθρο 19 του Πρωτοκόλλου ορίζεται ότι τα άρθρα 11 ως και 14 και 17 εφαρμόζονται επί των μελών της Επιτροπής. Συνεπώς, η προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 343 ΣΛΕΕ αναγνωρίζει στην Ένωση τα προνόμια και τις ασυλίες που είναι απαραίτητες για την εκπλήρωση της αποστολής της και συνεπώς συνδέονται με την άσκηση των εξουσιών που της απονέμονται. Η έκταση και το περιεχόμενό τους προσδιορίζονται στο προαναφερόμενο πρωτόκολλο της 8-4-1965. Το ΔΕΕ έχει κρίνει ότι τα προνόμια και οι ασυλίες που προβλέπονται στο άνω Πρωτόκολλο έχουν λειτουργικό και συνεπώς σχετικό χαρακτήρα καθώς αποσκοπούν στην αποφυγή παρακώλυσης της λειτουργίας και περιορισμού της ανεξαρτησίας της Ένωσης. Συνεπώς, η ασυλία ή ετεροδικία που προβλέπεται στο Πρωτόκολλο αρ.7 της ΣΛΕΕ δεν αποκλείει εκ προοιμίου την δικαιοδοσία των εθνικών δικαστηρίων των κρατών μελών, αλλά πρέπει να εξετάζεται κατά πόσον η κάθε διαφορά εμπίπτει στην αρμοδιότητα δικαιοδοτικού οργάνου της ΕΕ. Έτσι κρίθηκε ότι παρόλο που κατάσχεση στα χέρια των Κοινοτήτων ενδέχεται υπό ορισμένες συνθήκες να παρακωλύει τη λειτουργία και να περιορίσει την ανεξαρτησία τους, μπορεί τελικά να δοθεί η άδεια για κατάσχεση στα χέρια της Επιτροπής ως τρίτης για απαίτηση

οφειλομένων μισθωμάτων από την τελευταία προς τον καθού η κατάσχεση [ΔΕΚ, διάταξη της 11.4.1989, S-A, C-1/88, Συλλ. σελ 857, σκέψεις 9 και 15, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου Ευρωπαϊκής Ένωσης της 19ης Μαρτίου 2010, T-42/06, Gollnisch κατά Κοινοβουλίου, σ. II-1135, σκέψη 94]. Κρίθηκε, επίσης, στο ίδιο πλαίσιο, ότι τα θεσμικά όργανα δεν μπορούν να επικαλούνται τις εν λόγω ασυλίες ή προνόμια, προκειμένου να αρνούνται την παροχή στα εθνικά δικαιοδοτικά όργανα στοιχείων και πληροφοριών που έχουν συλλέξει [σελ. 4 του πρωτοτύπου] σχετικά με παραβιάσεις του ενωσιακού δικαίου, καθώς η άρνηση αυτή συνιστά παραβίαση του καθήκοντος συνεργασίας που βαρύνει τα θεσμικά όργανα με βάση τα άρθρο 4 παρ. 3 Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση αλλά και το άρθρο 19 του Πρωτοκόλλου [βλ. ΔΕΚ, 13.7.1990, Zwartveld, C-2/88, Συλλ. σελ. 1-3365, σκέψεις 20-21 [OMISSIS]]. Περαιτέρω, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις F-124/05 και F-96/06 [απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 2010] έχει κρίνει ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 11 (πρώην 12) του Πρωτοκόλλου, περί των προνομίων και ασυλιών, ετεροδικία, προστατεύει τους μονίμους και λοιπούς υπαλλήλους από διώξεις ποινικού χαρακτήρα εκ μέρους των αρχών των κρατών μελών για πράξεις στις οποίες προέβησαν υπό την επίσημη ιδιότητά τους. Περαιτέρω, το Δικαστήριο, ερμηνεύοντας την διάταξη του άρθρου 8 του Πρωτοκόλλου, που αφορά ωστόσο στην ασυλία μελών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, έκρινε ότι για να καλύπτεται από την ασυλία η γνώμη του ευρωβουλευτή πρέπει να έχει δοθεί κατά την άσκηση των καθηκόντων του, πράγμα που δεν συμβαίνει στην περίπτωση δήλωσης στην οποία προέβη ευρωβουλευτής εντός των χώρων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και λόγω της οποίας ασκήθηκε εναντίον του ποινική δίωξη στο κράτος μέλος καταγωγής του για το έγκλημα της ψευδούς καταμήνυσης. Στην περίπτωση δηλώσεων ευρωβουλευτή, λόγω των οποίων ασκήθηκε εναντίον του ποινική δίωξη στο κράτος μέλος καταγωγής του, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προβλεπόμενη από το άρθρο 8 ασυλία ενδέχεται να περιαγάγει τις δικαστικές αρχές και τα εθνικά δικαιοδοτικά όργανα σε οριστική αδυναμία να ασκήσουν τις αντίστοιχες αρμοδιότητες τους για την κίνηση της ποινικής δίωξης και την επιβολή ποινών για τα τελεσθέντα εγκλήματα προκειμένου να διασφαλίσουν την τήρηση της δημόσιας τάξης στην επικράτειά τους και περαιτέρω να αφαιρέσει εντελώς το δικαίωμα δικαστικής προστασίας από τα πρόσωπα που εθίγησαν από τις δηλώσεις αυτές, συμπεριλαμβανομένου κατά περίπτωση του δικαιώματος να ζητήσουν αποζημίωση από τα πολιτικά δικαστήρια για την προκληθείσα ζημία [απόφαση C-163/10, Patriciello, Συλλ 2001, σελ. I-7565, σκέψη 18 και 34, απόφαση Gollnisch σκέψη 58]. Τέλος, επίσης έχει κριθεί ότι το Δικαστήριο δεν καθίσταται [σελ. 5 του πρωτοτύπου] αρμόδιο να εκδικάσει αγωγή αποζημίωσης από αδικοπραξία [εξωσυμβατική ευθύνη) από μόνο το γεγονός ότι η ζημιογόνος πράξη τελέστηκε εντός των χώρων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου [C-201/89 2.3.1990, Jean Marie Le Pen). Περαιτέρω, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 3 παρ. 2 ΚΠολΔ, εξαιρούνται από την δικαιοδοσία των ελληνικών δικαστηρίων οι αλλοδαποί που έχουν ετεροδικία, εκτός αν πρόκειται για τις διαφορές που αφορούν εμπράγματα δικαιώματα σε ακίνητα. Η διάταξη αυτή γίνεται δεκτό ότι εφαρμόζεται μόνο σε αλλοδαπούς και όχι σε Έλληνες [OMISSIS] [εθνική νομολογία]. Επίσης, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 24 ΚΠολΔ, Έλληνες

που έχουν προνόμιο ετεροδικίας, καθώς και οι κρατικοί υπάλληλοι που είναι διορισμένοι στο εξωτερικό, υπάγονται στην αρμοδιότητα του δικαστηρίου στην περιφέρεια του οποίου κατοικούσαν πριν την αποστολή τους και αν πριν από την αποστολή τους δεν είχαν κατοικία, στα δικαστήρια της πρωτεύουσας του κράτους. Ωστόσο, η τελευταία αυτή διάταξη ενδέχεται να προσκρούει στους υπέρτερης ισχύος προαναφερόμενους ενωσιακούς κανόνες δικαίου των άρθρων 343 ΣΛΕΕ και 11, 17 και 19 του άνω Πρωτοκόλλου [ΔΕΚ 6/64 Costa/Enel], οι οποίοι ρητά κατοχυρώνουν το προνόμιο ετεροδικίας στους υπαλλήλους, προσωπικό και μέλη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 13 και 17 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή αποτελεί κατεξοχήν θεσμικό συλλογικό όργανο της Ένωσης, συνεπώς, τα μέλη αυτής, οι Επίτροποι, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έχουν την ιδιότητα διπλωματών ή πρέσβων του κράτους-μέλους του οποίου έχουν την ιθαγένεια, έτσι ώστε να θεωρείται ότι εφαρμόζεται σε αυτούς η Σύμβαση της Βιέννης της 24-4-1961 (κυρωθείσας με το ν.δ. 503/1970) και επομένως, να θεωρηθεί ότι εξ αυτού του λόγου αδρανεύει το προνόμιο της ετεροδικίας ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους αποστολής, δηλαδή του κράτους-μέλους της ιθαγένειάς τους. Τέλος, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποφαινεται με προδικαστικές αποφάσεις α) επί της ερμηνείας των Συνθηκών, β) επί του κύρους και της ερμηνείας των πράξεων των θεσμικών ή λοιπών οργάνων ή οργανισμών [σελ. 6 του πρωτοτύπου] της Ένωσης και συνεπώς, Δικαστήριο κράτους-μέλους, ενώπιον του οποίου ανακύπτει τέτοιο ζήτημα, δύναται, αν κρίνει ότι απόφαση επί του ζητήματος είναι αναγκαία για την έκδοση της δικής του απόφασης, να παραπέμψει το ζήτημα στο Δικαστήριο να αποφανθεί επ' αυτού [ΟΜΙΣΙΣ] [εθνική νομολογία].

Με την υπό κρίση αγωγή, ο ενάγων εκθέτει ότι λόγω του ακαδημαϊκού του υποβάθρου, της επαγγελματικής του σταδιοδρομίας και προϋπηρεσίας σε Ελλάδα και εξωτερικό αποδέχθηκε το έτος 2004 την πρόσκληση να προσφέρει τις υπηρεσίες του ως ειδικός-νομικός σύμβουλος στο Υπουργείο Υγείας, την πολιτική ηγεσία του οποίου εκπροσωπούσε ο εναγόμενος. Ότι έκτοτε έως το έτος 2014, προσέφερε τις υπηρεσίες του στον εναγόμενο, κατά τρόπο εξαιρετικά επωφελή για τον ίδιο, σε όποια καθήκοντα αναθέτονταν στον τελευταίο (Διεκδίκηση της Προεδρίας της Δημοκρατίας, Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, Υπουργείο Εξωτερικών) αναλαμβάνοντας τη διαχείριση όχι μόνο επαγγελματικών, αλλά και προσωπικών του θεμάτων. Ότι λόγω της καλής συνεργασίας τους και της αποτελεσματικής ενάσκησης των καθηκόντων του, ακολούθησε τον εναγόμενο στις Βρυξέλλες, όπου εγκαταστάθηκε ο τελευταίος ως Επίτροπος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αναλαμβάνοντας τη θέση του αναπληρωτή Διευθυντή του Γραφείου του. Ότι από τη θέση αυτή ασχολήθηκε με το χαρτοφυλάκιο της Μετανάστευσης, των Εσωτερικών Υποθέσεων και της Ιθαγένειας, που είχε ανατεθεί στο γραφείο του εναγομένου, παράλληλα ήταν επιφορτισμένος με τα θέματα που αφορούσαν την ασφάλεια, την αντεγκληματική πολιτική, αλλά και θέματα που αφορούσαν προσωπικές υποθέσεις του εναγομένου. Ότι ο εναγόμενος τον Σεπτέμβριο του έτους 2015, του αφαίρεσε το σύνολο των σχετιζόμενων με τον ανωτέρω τομέα αρμοδιοτήτων του και του

ανέθεσε τις αρμοδιότητες της πολιτικής κατά των ναρκωτικών και την προώθηση των δράσεων για την ιθαγένεια, ενέργεια που θεώρησε προσβλητική για το επαγγελματικό και επιστημονικό του κύρος. Ότι παρόλα αυτά, αν και συνέχισε να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον εναγόμενο κατά τρόπο υποδειγματικό, ο τελευταίος τον Απρίλιο του έτους 2016, χωρίς αφορμή, του ζήτησε να παραιτηθεί, επισημαίνοντας ότι σε περίπτωση άρνησής του θα υπέγραφε για την καταγγελία της εργασιακής του σχέσης με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ότι στα τέλη Απριλίου 2016, η Διεύθυνση Ανθρωπίνων Πόρων της Ευρωπαϊκής Επιτροπής του γνωστοποίησε τη λήξη της εργασιακής [σελ. 7 του πρωτοτύπου] του σχέσης με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, λόγω της διατυπωθείσας από τον εναγόμενο απώλειας της εμπιστοσύνης στο πρόσωπό του, εξαιτίας της οποίας δεν του δόθηκε επίσης το δικαίωμα ακρόασης πριν από την λήψη απόφασης από την ως άνω υπηρεσία. Ότι κατά της απόφασης αυτής αφενός υπέβαλε ένσταση, η οποία απορρίφθηκε, αφετέρου την προσέβαλε ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Ότι ο εναγόμενος, διατυπώνοντας συκοφαντικές αιτιάσεις σε βάρος του, περί απώλειας της εμπιστοσύνης στο πρόσωπό του και ανεπάρκειας στην εκπλήρωση των καθηκόντων του, χωρίς καμία αιτιολογία και χωρίς να του δώσει τη δυνατότητα να απολογηθεί, προσέβαλε την αξιοπρέπεια και την προσωπικότητά του και είχε ως αναπόδραστη συνέπεια τη λύση της εργασιακής του σχέσης με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Ότι η ανωτέρω υπαίτια συμπεριφορά του εναγομένου, του προκάλεσε τεράστια περιουσιακή ζημία, καθώς απώλεσε τους μισθούς του από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή για το διάστημα από 1.11.2016 έως 31.10.2019, δηλαδή ποσό 452.299,32 ευρώ, αλλά και ηθική βλάβη, καθώς οι ισχυρισμοί σε βάρος του έπληξαν την πίστη, το μέλλον και το επάγγελμά του, στους χώρους της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στους Οργανισμούς αυτής. Κατόπιν τούτων, ζητεί με απόφαση που θα κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή να υποχρεωθεί ο εναγόμενος να του αποκαταστήσει α) την περιουσιακή του ζημία τελεσθείσα, κατά τις ειδικότερες συνθήκες που αναφέρονται στην αγωγή, εκ ποσού 452.299,32 ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, β) την ηθική του βλάβη που προκλήθηκε από την παράνομη και αδικοπρακτική συμπεριφορά του και να του καταβάλει ως χρηματική ικανοποίηση το ποσό των 600.000 ευρώ, γ) να ανακαλέσει ο εναγόμενος τις ψευδείς και δυσφημιστικές αιτιάσεις που τον προσέβαλαν και να καταδικαστεί στη δικαστική του δαπάνη.

Η αγωγή με το προαναφερόμενο περιεχόμενο και αιτήματα εγείρεται κατά Επιτρόπου, ο οποίος έχει μεν την ελληνική ιθαγένεια, αλλά σύμφωνα με τις προαναφερθείσες νομικές διατάξεις των άρθρων 343 ΣΛΕΕ και 11,17 και 19 του άνω Πρωτοκόλλου, του αναγνωρίζεται προνόμιο ετεροδικίας. Σχετικά αναφέρεται στην από 22-12-2017 προσκομιζόμενη βεβαίωση της Γενικής Διεύθυνσης Ανθρωπίνων Πόρων και Ασφαλείας της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, ότι «Ο [σελ. 8 του πρωτοτύπου] ID, Επίτροπος Μετανάστευσης Εσωτερικών Υποθέσεων και Ιθαγένειας, απολαμβάνει ως μέλος της Επιτροπής ασυλία από νομικές διαδικασίες σχετικά με πράξεις που τελούνται από αυτόν κατά την επίσημη ιδιότητα, του περιλαμβανόμενου προφορικού ή γραπτού λόγου, σύμφωνα με τα άρθρα 11 και 19 του Πρωτοκόλλου αριθ. 7 για τα προνόμια και τις Ασυλίες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η ασυλία δύναται να αρθεί από το Κολλέγιο των Επιτρόπων κατόπιν

αίτησης εθνικού δικαστή, εκτός αν η άρση της ασυλίας αυτής είναι αντίθετη προς τα συμφέροντα της Ένωσης».

Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, δεν υφίσταται εκκρεμής ποινική διαδικασία κατά του εναγόμενου Επιτρόπου, έτσι ώστε να γίνει αίτηση άρσης ασυλίας από την αρμόδια εθνική δικαστική αρχή, αλλά εγερθείσα εναντίον του αστική αγωγή με αντικείμενο την καταβολή αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης του ενάγοντος, όπως προαναφέρθηκε.

Επειδή το Δικαστήριο, και με βάση τις προδιαληφθείσες νομικές σκέψεις στο υπό στοιχεία I μέρος της παρούσας απόφασης, κρίνει ότι ανακύπτει ζήτημα ερμηνείας των όχι απολύτως σαφών διατάξεων του άρθρου 343 της ΣΛΕΕ σε συνδυασμό με τα άρθρα 11, 17 και 19 του Πρωτοκόλλου, για την οποία (ερμηνεία) αποκλειστικά αρμόδιο σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, είναι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Προς το σκοπό αυτό, το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να αναβληθεί η λήψη οριστικής απόφασης [OMISSIS], προκειμένου να υποβληθούν στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προς ερμηνεία τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα: [OMISSIS] [επανάληψη των προδικαστικών ερωτημάτων που παρατίθενται κατωτέρω στο διατακτικό]

[σελ. 9 του πρωτοτύπου] ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναβάλλει την έκδοση οριστικής απόφασης επί της αγωγής.

Παραπέμπει [OMISSIS] στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σύμφωνα με το άρθρο 267 Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προς ερμηνεία, τα παρακάτω προδικαστικά ερωτήματα:

- 1) Οι όροι ετεροδικία και ασυλία έτσι όπως διατυπώνονται και για τον σκοπό που υπηρετούν, στο άρθρο 11 του Πρωτοκόλλου ταυτίζονται;
- 2) Η προβλεπόμενη ετεροδικία/ασυλία στο άρθρο 11, εκτός από ποινικές διώξεις, περιλαμβάνει και καλύπτει και αστικές αξιώσεις εγερθείσες με αγωγή εναντίον Μελών της Επιτροπής, από τρίτους ζημιωθέντες;
- 3) Νοείται άρση της ετεροδικίας/ασυλίας του Επιτρόπου και στα πλαίσια έγερσης εναντίον του αστικής αγωγής, όπως η είναι η υπό κρίση αγωγή; Αν, πράγματι, νοείται, ποιος θα πρέπει να κινήσει την εν λόγω διαδικασία άρσης;
- 4) Υπάρχει αρμοδιότητα των Δικαστηρίων της Ευρωπαϊκής Ένωσης για την εκδίκαση εξωσυμβατικής αξίωσης από αδικοπραξία, όπως η επίδικη, κατά Επιτρόπου;

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 18.06.2019.

[OMISSIS]